

כמו ניתוח שקדים

השבועות חולמים כאילו כלום לא קרה. טובתה רגע את הראש לכיוון הטלוויזיה, ושם אני רואה את בוי ברוג, מאופר בקפידה מעוררת קינאה. אפילו אני עוד לא החלטתי מאיזה כוכב הוא. עולם חדש של אנשים שאינך יודע באיזה קובייה לשים אותם. הנה לכם מצב נפשי של ילדי-ילדה בגיל 14.

אתה יפה כמו ילדה

לילי, לטסי אותי, תאמרי לי שאני לא מזרע. יש לי פין ויש לי קול של אשה, יש לי ישבן מכוסה שיער ומעננני כמו זונה, כך אמי אומרת.

ידי ארוכות וידי שריריות. אבל המותניים שלי הם כמו של גיטרה. אין לי אפילו שיערה אחת על חזי, אני גם לא מתגלח.

כולם אומרים לי: "אתה יפה כמו ילדה". אני גם חושב כמו ילדה. חשופים לי הבגדים, חשוב לי למצוא חן. אני אוהב לבשל ולתפור, אני שונא כדורגל, אבל אני גם לא אוהב בנות. ככל שהיא מפותחת יותר, היא עושה לי משהו הפוך מאשר לבנים אחרים. לעומת זאת, בחברת נערים צעירים ממני בשנתיים, אני מרגיש נפלא. גם גברים מבוגרים מושכים אותי.

ובאן בא הסיפור שקרה לי לפני כחודשיים: פגשתי איש משכיל, עובד בקולנוע, כסוף שיער, והוא אמר לי: "יש לך עיניים של חדר-מיטות". הוא הזמין אותי לבוא איתו אל דירתו. לא התנגדתי. גם ידעתי מה עומד לקרות. לילי, לא נהנית מזה. הוא היה הומוסקסואל, הוא לא היה גבר.

אני רוצה להיות אשה. איך אוכל להסתכל בעיני החברה ובכלל, האם אני באמת איסעם אאמי שאני אשה?

כדי לענות לך ככנות ומהלב אעבור מעתה ואילך ללשון נקבה.

יקרתי, אינך משוגעת ולא היית משוגעת ולא תהיי משוגעת. אם תתפסי את עצמך כזמן ותלכי לרופא שירידי לך את מה שאלוהים שגה בו.

טעויות קורות לפסלים ולציירים, וגם גדול הפסלים יכול לשגות. ישנם עוד כאלה שאני מכירה שהגיעו למסקנה דומה ועשו כן מעטים פגשתי שהצטערו על כך.

אחת הגשים היותר נשיות שפגשתי היא קוקסינל שעוברת אתי, שקשה לי להשתמש במונח קוקסינל לגביה, ואני עושה זאת אך ורק לשם המינוח. זוהי ממש אשה אמיתית. לרקק אחת לא נתפתית לרבר אליה בלשון אתה. נדמה לי שאותה אשה הגיעה אל המנוחה בכך שעברה שינויי-מש. היא תמיד היתה אשה. רק הפסל קצת טעה. והיום מה רבה הימחה.

אפילו במדינתנו, עם הכפיה הדתית, לקופת-חולים יש ניתוחים לשינויי-מין חיסוני-אינסוף. אני מציעה לך חד וחלק להתייחס לזה כמו אל ניתוח שקדים, מפני שגורמים מפרעיים צריכים לסלק, ובטכניקה המודרנית הכל אפשרי. את מבינה ענייני הכל הולך. העובדה שהיית פעם גבר, רק יכולה להועיל ולתת לך יתרון על נשים אחרות. קדימה, לדרך!

השטח בין הרגליים

יש לי סיפור לא נעים, זה מצב עדין של זוג חברים: אני יודעת שהיא בהרדמה. ראינו אותה, אני גם יודעת שהוא לא יודע, המוסכן הוא אפילו לא חושד. הוא לא נאמן כמו כלב, חושב שהוא שלו ואפילו לא מעלה על דעתו שזו

החסודה מנהלת רומאן עם איש יהודי ברודף-שמלות והרס-מישפחה. אני מתלבטת. הוא ירד יקר לי ולא הייתי רוצה שיפול בפת. יש לי רצון עז לספר לו את מעלליה של זוגתו החסודה. בעלי הציע שאכתוב לך. הוא אומר שתהיי מספיק פתוחה כדי לומר את האמת.

ובכן, זוג נחמד, לא הותרת לי אלא להיות כנה ופתוחה, כפי שהגדרתם אותי. מאחר ואינכם מנהלים עיתון, לוד מודעות או תחנת-שידור, אין שום סיבה שתעירו כלבים מתים. אם הבעל היה סובל מהסיפור והיה נגרם לו עוול נפשי ופסי הוא לא היה יודע, הייתי אומרת מילא, חייאם ונפשו חשובים יותר. אבל כמיקרה הספציפי הזה הייתי דווקא מרבת עם האשה ומסבירה לה שהיא מכאיבה לכם בהתנהגותה ושאלתי כדאי שתעשה חושבים ביחס לצורת חייה, אבל אל תשכחו שזוהו עניינה והשטח שבין רגליה שייך אך ורק לה.

אני, מחסירות הכל הולך, טוענת שכל עוד אינך מכאיב לאיש, חיייה את חייך כפי שאתה רוצה. ועל כן, במקום לבזוז זמן כשיחות על מיסגלי החברים, לכו אתם להשתגל בעצמכם. וזאת האמת וכל האמת. להתראות.

זכיה מן ההפקר

אני כותבת לך משודרה. הייתי בתולה עד לפני חודשים ספורים. היכרתי בחור שודרי והוא בעל אותי והוא נמצא איתי עד היום. הוא לא נימול. מאחר ולא שכבתי מעולם עם גבר אחר, אשאל אותך שאלה מוזרה. לגבר שלי יש תוספת, מה שנקרא עורלה. תמיד אומרים לי, בתור בדיחה: "בוף לך, לך יש יותר ממה שיש לנו". הבדיחה נאמרת, כמוכן, עליידי חברותי הישראליות.

האם זה באמת נכון שזכותי מן ההפקר, בעובדה שיש לי גבר לא יהודי? קודם כל, לידעתך: גם לאיהודים רבים נימולים, מסיבות בריאותיות: וזאת כשל העובדה שאותה חתיכת-עור,

הכל הולך!

הנראית כמו אצבעון, גורמת באטימות שלה למיצבורי הפרשה באיזור הכיפה. אותו חלק עור גם אינו מתקשת, כך שלא זכית מן ההפקר.

גם נסיון מאוד לא נעים כמגע אוראלי וגם זקוק להרכה טיפול סניטרי. הפין היהודי או, ללא גיוענות, הפין הבריאי, הוא זה שנימול ואין לזה שייכות לתפיסה המיני. אבל באופן כללי,

פין הוא פין, ואם הוא מתפקד נכונה, זה לא חשוב אם הוא חובש כובע או לא. הכל הולך הולך לנוח לעוד שבוע. אל תשכחו לשלוח לי את מיכתביכם הנפלאים, הממלאים אותי ואתכם בפיצוצים אישיים קטנים וגדולים.

תאוה למילחמה

(המשך מעמוד 32) אני קראתי את מלחמת שולל בלהיטות. אני חושב שאם מילחמת שולל היה ספר של מסקנות של ועדת חקירה ממלכתית, אני הייתי מאוד שמח.

אתה חושב שצריכה להיות ועדת-חקירה? לפי דעתי, כן. זו מילחמה שצריך לחקור אותה ולברוק אותה. אני חושב שיש התעלמות ממנה. אנשים אומרים שנמאס לשמוע על לבנון. הטלוויזיה ריברה ביום-היכרוך על כל המילחמות. היתה תוכנית עם רם

"קיוויתי שוועדת החקירה תעשה שינוי, שאריק שרון יעזוב את הממשלה. אני רואה בו איזם, כן, אני חושב שצריכה לקום ועדת-חקירה"

עברו, ואחרי-כך היו שירים, ואחרי-כך היה קונצרט, והוא אני טילפנתי לירקוני והוא טילפן ליובל (קצניס המוזכרים בספר), ושאלנו: מה קרה עם המילחמה שלנו, המילחמה הכי משמעותית? אחד הרברים שדחף אותי להוציא את הספר זה שאנשים אמרו לי: למי יש כוח לשמוע על זה?

לא ענית על השאלה הפוליטית, זה השפיע על ההשקפה הפוליטית שלך או לא?

מבחינת כאילו למי הייתי מצביע? אני לא רואה את הריאקציה למילחמה בהצבעה הפוליטית שלי.

אבל בתפיסות היסודיות? לא הצטרפתי אחרי המילחמה ליש גבול. אילו היו אומרים לי מחר לצאת לאותה מילחמה אני לא פתיתי בתוכי עדיין את הבעיה הזאת, ומשיחות עם חברים זה דבר שאנחנו מדחיקים אותו.

זו שאלה טובה מאוד. מחר הליכוד חוזר לשלטון, ואריק שרון יהיה שר-הביטחון, ואתם יוצאים לאותה המילחמה, נגיד נגד ירדן.

אנשים בארץ מציינים לעצמם כל הזמן מעין קווים ארומים כאלה: אם אריק שרון יהיה שר-ביטחון אני עוזב את המדינה, זו מעין איוור. זו לא שאלה פתורה, אין לי לזה תשובה. התשובה תבוא ברגע שזה יקרה, אולי.

יש איזו בעיה בינינו. אתה אומר שאתה מרגיש שבאילו גזלו מכם את המילחמה. היתה מילחמה, היא היתה מאוד חשובה בחיים שלכם, יכולתם ליהרג בה, ובאילו היא חמקה מהתודעה הציבורית, מצד שני אתה בעצם אומר דבר די דומה. שכל המילחמה הזאת, עם המיוחדות שלה מבחינה צבאית ופוליטית עברה על סניכם מבלי לחולל שינוי עמוק בתודעה ובהשקפות שלכם. גם אתם כאילו רוצים לשכוח מה עומד מאחורי הרברים האלה.

זה לא מרויק. כשהיית ועדת החקירה אחרי הטבח, אני רציתי שזו תהיה ועדת-חקירה שתעשה שינוי, שבאמת אריק שרון יעזוב את הממשלה, אני רואה בו איזם, כאדם שיכול להשפיע. אני לא הייתי רוצה

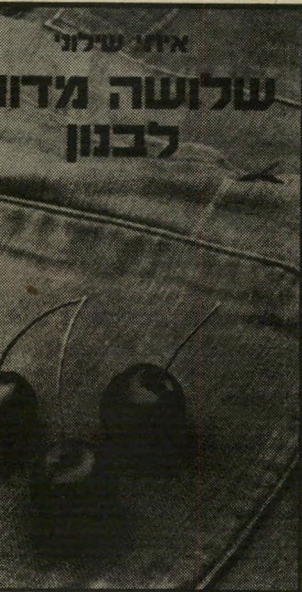
לצאת לאותה המילחמה כמו שיצאנו אליה.

אבל לא היית מסרב? בהרגשה שלי עכשיו אני לא הייתי יוצא. אבל יש משהו בחינוך שלנו, כישראלים, מאוד-מאוד חזק, המשהו הזה של להגן על המולדת ולהאמין למה שאומרים לך, שאם אומרים לך להגן אז אתה מגן. זה העניין שירדבן לצאת למילחמה הבאה, ולא איוושה תפיסה של "משהו היה צורך במילחמה הזאת ככל וזאת", או ש"משהו יהיה צורך במילחמת נוספת כזאת". מזה אני מסתייג באופן נחרץ ומוחלט. מה שיעמוד מולי, אם לצאת למילחמה הבאה או לא, זה משהו בהכרה שלי, לא השתנה אצלי, שיש חשיבות לזה שנהיה חזקים, שהיו מילחמות ישראליות שהיו באמת מילחמות-מגן. שבאמת איימו על נפשנו, ושקשה לך לפעמים, כאדם, לרדת את ההבדל. זה מה שיעמוד מול זה, ולא איוושה הכרה בזה שהיה משהו צודק.

יש פה איזושהי השלמה, האופיינית אולי לדור שלך, שתלך למילחמה כי תקבל סקודה, ותקבל אותה למעשה בלי עירעור. נכון? זה מה שנובע מדברייך. קצת מפריע לי שחייילי מילחמת-הלבנון אינם מסיקים מן המילחמה הזאת את המסקנה שמגיע לנו לדעת בשביל מה אנחנו לוחמים.

אני חושב שכדי שאני אצא למילחמה הבאה יצטרכו ממשמש לשכנע אותי לצאת. אני כבר לא מאמין.

קיבלת חיסון? התחושה שלי היתה אז קודם כל

עטיפת ספרו של שילוני. אני רוצה לכתוב ספרים!

להאמין, שאם משהו אומר לי ללכת לכבוש את לבנון, המישהו הזה יודע מה שהוא עושה. היום אני קודם כל לא מאמין. המילחמה היחידה שעברתי היא מילחמה של אי-אמונה. מי שירצה להוציא אותי למילחמה יצטרך להתגבר על המחסום הזה. הראיות יצטרכו להיות הרבה יותר משמעותיות. זה הנזק העצום שנגרם לצבא, ושהחיייל קודם כל לא מאמין, שהוא חושב אולי יש פה עניין של יוקרה אישית.

מה התוכניות האישיות שלך?

אני רוצה להיות פסיכולוג, ואני כותב כעיתון, וכתובה זה משהו שאני רוצה לעשות. אני רוצה לכתוב, לכתוב ספרים.